

Posudek oponenta magisterské práce

PhDr. Gabriela Trojanová: Portréty a portrétní motivy v díle Petra Brandla.

Od poslední větší přehlídky kolekce Brandlových děl uplynulo 40 let, bohužel se zatím nepodařilo vydat celoživotní práci J. Neumanna-Brandlovu monografii. V poslední době se objevili někteří další badatelé (velmi ci cením příspěvků A. Rousové), kteří se Brandlovým dílem zabývají a používají k tomu jiných metodologických nástrojů. Zajímavá je skutečnost, že se přitom zaměřují na prpřrét a žánr v Brandlově díle, nikoliv na jeho tvorbu sakrální. Práce Gabriely Trojanové má netradiční strukturu. Její značná část je věnována bádání o Brandlovi (Acta Brandliana), a to nejen literatuře, ale i výstavám umělcovy tvorby (včetně kritických reakcí na ně), což považuji za velmi přínosné. Na počátku práce je možná trochu zbytečná apologie barokní kultury. Uváděný výrok Víta Vlnase bych spíše považoval opravdu spíše za velkou nadsázku, nejsem si tak jist, že by květy barokní kultury byly tak bohaté, kdyby v Čechách zvítězil kalvinismus, stačí se jenom podívat jak vypadají kostely v reformovaném Holandsku. Tak trochu nelogicky působí kapitola Ze zpráv restaurátorů, zvláště když se jen málo dotáka autorova rukopisu.. V kapitole Petr Pan Brandl (1668-1735). Nástin života a díla autorka dobře resumuje dosavadní poznání „životaběhu“ P. Brandla, a to na podkladě literatury (bohužel postrádám kritičtější vyjádření k pramenům) Trošku žurnalisticky na mě působí kapitolky Si non e vero, e ben trovato a Starý mistr v nové době, ale v rámci Acta Brandliana je lze akceptovat .

V druhé části práce se G. Trojanová soustředila na Bradlovu portrétní tvorbu. Po exkurzu do historie o typologii portrétu se pak věnuje vlastní Brandlově portrétní tvorbě (nejprve autoportrétům, pak následně portrétům). Autorka rezignovala na katalogové zpracování jednotlivých portrétů, což považuji za mírný nedostatek práce, na straně druhé však ctí „žánr“ první části práce a pokouší se o nástin Brandlovy portrétní tvorby. Uvažuje-li autorka v závěru své práce o identifikačních portrétech Petra Brandla, tak neměla opomenout recntní práci o této problematice z pera rakouského badatele F.B.Pollerosse

Poznámky:

s. 5 Více bych zvýraznil úlohu velké výstavy barokního umění a kultury v roce 1938 na „rehabilitaci baroka“. A možná také osobnost biskupa Antonína Podlahy.

Za největší přínos práce považuji shrnutí dosavadních poznatků o tvorbě Petra Brandla (Acta Brandliana), v druhé části práce pak postrádám hlubší uměleckohistorické zhodnocení Brandlovy portrétní tvorby. Oceňuji hezký jazyk stylistiku autorky, práce se dobře čte. K práci nemám žádné vážnější výhrady a proto jí doporučuji k obhájení.

V Praze, dne 15.9.2008

Prof. PhDr. Ing. Jan Royt

